

DEVNI PERI

ŠTIT
VRABACA

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Devney Perry

SHIELD OF SPARROWS

Copyright © 2025 by Devney Perry LLC

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Cover design by LJ Anderson

Edge design by Bree Archer

Interior map original art by Elizabeth Turner Stokes

This edition is published by arrangement with Alliance
Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

*Likovima koji su prethodili.
Pričama koje su nas dovele ovamo.
Rizicima na koje smo se usudili. Snovima koje jurimo.*

Verujte svojim krilima.

ELDER

TRU

FREZAN

RAVALI

EŠMOR

TURA

PERIS

VESTOR

MARIKSMORSKI
OKEAN

SKANŠON

KRISENTSKI
PRELAZ

EMRIST

ROSLOSKI ZALIV

ROSLO

SOLT MOR

ARANI

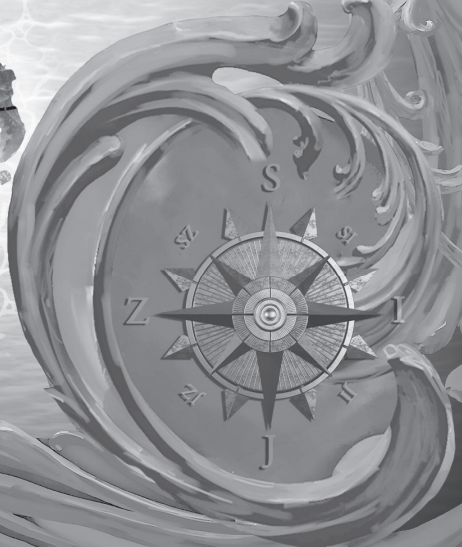
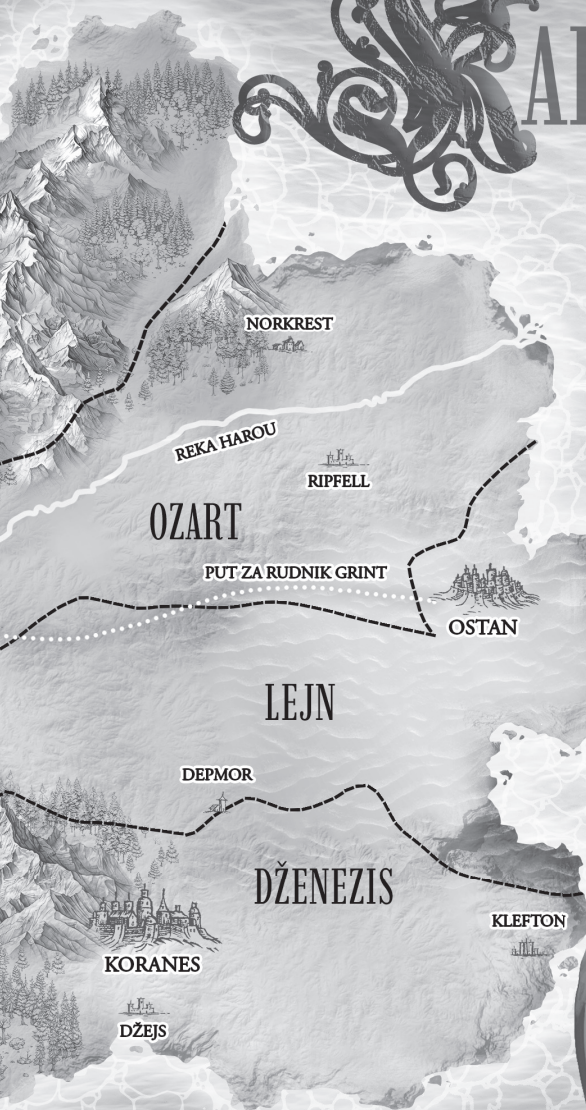
KVENTIS

EVONSKA
URVINA

KOLMBERG

ALANDRA

Štit Vrabaca je romantazija od koje srce staje, a odigrava se u svetu smrtonosnih čudovišta i još smrtonosnijih misterija. Kao takva, priča sadrži elemente koji možda nisu prikladni za sve čitaoce, i uključuju borbu, nasilje, krvoproliće, smrt ljudi i životinja, povrede, gubitak udova, bolesti, hospitalizaciju, paljevinu, upotrebu alkohola, seksualnu aktivnost i psovke, a u pozadinskoj priči pominju se trovanje i trgovina ljudima. Molimo čitaoce koji su osjetljivi na ove elemente da obrate pažnju. Pozivamo vas da zgrabite sečivo i da se pripremite za novi svet...

Jedan

Šta ako skočim?

Stajala sam na ivici okomite litice, na milost i nemilost ovog predela, mrdajući bosim prstima po zemlji pod nogama. Jak nalet vetra mogao bi da me gurne napred ili unazad. Tek najmanje moguće podrhtavanje u tlu i pala bih.

Ili poletela.

Šta ako skočim? Da li bi iko mario za to?

Ne. Ne za mene. Ne za pogrešnu princezu Kventisa.

Četrdeset stopa poda mnom, talasi su se kršili o stenje, voda je rasipala belu penu dok je tukla o sivi kamen. Želela sam da skočim. Želela sam da uronim u to okeansko plavetnilo. Želela sam da sa mene budu skinuti okovi svačijih očekivanja makar samo na jedan tren, bogovi ga zaboravili.

Samo što ću zakasniti ako skočim – a ako zakasnim, biću u dubokim govnama.

Nagrabusiću od Margo ako propustim ovaj sastanak s turskim ratnicima koje je otac pozvao u Kventis, te stoga nema skakanja. Naročito ne danas.

Polako sam se odmakla od ivice. Iskušenja.

Nije kao da sam im potrebna za ovaj fijasko. Meće očarati naše goste.

Ona je prava kventiska princeza.

Moja polusestra pripremana je celog života za ovu prigodu. Za ovu izvedbu. Pre ili posle, postaće turanska kraljica, a danas joj je prilika da upozna neke od svojih budućih podanika pre nego što kasnije ove godine sklopi brak s njihovim prestolonaslednikom.

Moje prisustvo? Potpuno nepotrebno.

Međutim, trudila sam se da moja maćeha Margo ne popizdi na mene – kao ni moj otac. Možda mu nisam najdraža ćerka niti voljena princeza, ali ipak se kruna nalazi i u mojoj sobi, a danas je najbitnije da pokažemo Turancima koliko naše krune mogu da sijaju.

Ramena su mi se sama od sebe pogurila kada sam se odmakla od litice za još korak, pa još jedan, a onda su mi tabani utonuli u travu dok sam išla ka sivim cipelicama koje sam ranije zbacila. Međutim, pre nego što sam stigla da gurnem nogu u cipelu, grmljavina kopita navela me je da se zagledam ka drumu.

Zvuk je postao još glasniji – nema sumnje da neki konjanik hrli ovamo, verovatno po mene.

„Prokletstvo. Zar sam zakasnila?“

Margo je jutros za doručkom neumorno trtljala i slušala sam je s pola uva dok je recitovala današnji raspored dešavanja predviđenih pre predavljanja Turanaca.

Šumari su pristigli kasno sinoć, nakon što je već pao mrak. Elitnoj družini ratnika promaklo je vreme za večeru ili sastanke? Namerno? Verovatno.

Ne mogu da ih krivim, niti da ih osuđujem što od tada nisu izašli iz svog krila zamka, jer ili se odmaraju od svog putovanja preko Krisentskog prelaza ili izbegavaju pompu koja prati kraljevsku uljudnost. Međutim, sviđalo se to meni ili ne, biće spektakla. Prilika da Me zablista.

Dok Turanci rade šta god da turanski ratnici rade kada su u poseti stranim kraljevstvima, moju sestru kindure.

Me će okupati i tetošiti. Me će biti masirana mirisnim uljima i najboljim tonicima za kožu na kontinentu. Me će nositi haljinu na koju su njene švalje potrošile mesec dana da bi je izradile za noćasnju gozbu.

Me. Ovo je sve za Me.

Sumnjala sam da je ljudima koji su nam u poseti stalo do veza ili čipke, ali šta pa ja znam? Me će biti njihova kraljica, ne ja. Moja jedina obaveza jeste da se pojavim.

Na vreme.

Tokom litanije uputstava za jutrošnjim doručkom, bio je to jedini put da mi je Margo pomenula ime.

Odesa, nemoj da kasniš.

Ne kasnim uvek. Obično, ali ne baš uvek. U polovini slučajeva niko to i ne primeti.

Natičući sivu cipelicu, raširila sam skute haljine istovetne boje i pomerila se da nataknem drugu. Obe su mi bile natakarene na nožne prste pre nego što je dobro poznati konjanik prešao vrh brda koje vodi ka klisuri.

Baner je gordo jahao, njegova kratka svetlosmeđa kosa bila je začesljana tako da je svaki pramen bio na svom mestu. Lice mu je bilo bezizražajno.

Da li je dobro to što je bezizražajno? Ili znači da sam u nevolji zato što je moj verenik napustio svoju dužnost vojskovođe da bi došao po mene?

Baner je zategao uzde usporavajući smeđeg pastuva sve dok ovaj nije stao. Glatko iskočivši iz sedla, poveo je konja ka meni puštajući odlučne, zastrašujuće korake.

„Princezo.“ Glas mu je bio ozbiljan, a smeđe oči gledale su pravo u moje, ali krajčičak usana trzao mu se od šeretskog osmeha.

„Upravo sam krenula.“ Digla sam ruku. „Kunem se.“

„Pre ili nakon što si me čula da jašem ovamo?“ Izvio je obrvu. „Zakasnićeš.“

Zakasniću. Što znači da nisam zakasnila. Još. *Uf.*

„Obećavam da ću stići na vreme“, odgovorila sam. „Nisi morao da dolaziš po mene.“

„Zapravo, krenuo sam na jahanje.“

„Ah.“ Možda to znači da niko ne zna da sam van zidina zamka. Mogla bih da se neopaženo ušunjam i požurim da se presvučem.

Baner je već bio obučen za sastanak, pošto je nosio svoju svečanu uniformu. Zlatna dugmad na njegovom sivoplavičastom kaputu sijala su kao dvorski tornjevi u daljini. Omiljeni noževi za bacanje bili su mu prikačeni za kožni opasač. Otac će nositi sličnu uniformu, premda on više voli da se služi mačem. Haljina koju će Me noćas nositi krojena je od slojeva tamno-plave i svetloplave tkanine, a Margo će verovatno nositi plavu, po kojoj je prepoznatljiva.

Moja haljina, baš kao sve moje haljine, biće siva.

Jednog dana, kada Margo ne bude diktirala šta ću nositi, i kad me otac ne bude pomno posmatrao za svakim obrokom, hoću da nosim crveno. Ili zeleno. Ili crno. Ili žuto.

Bilo koju boju, samo ne sivu.

„Znaš, možeš da posmatraš grad sa svog prozora umesto da šipčiš čak ovamo“, primetio je.

„Ali odavde mi se pruža bolji pogled.“

Zraci sunca obasjali su ćilibarske razgranate korone u Banerovim očima, čija se živopisna boja jarko isticala naspram njegovih smeđih dužica. Te korone beleg su svih rođenih na kventiskom tlu.

Pogled mu je odlutao iza nas, do zamka, pa preleteo na grad koji se protezao obalom pored litice.

Bele zgrade Rosla gotovo da su blistale na popodnevnom svetlu. Prestoničke ulice vrvele su od ljudi i taljiga. Luka je bila prepuna brodova, a mirne vode Rosloskog zaliva prelivale su se jarkim plavetnilom pod blistavim sunčevim zracima. Kventiske zastave iste sivoplave boje lepršale su na lahoru s tornjeva zamka, a najveća je bila izvezena kraljevskim grbom – samostrelom izatkanim od lišća i žitnog klasja.

Moj otac smatra da nema premca pogledu koji se pruža sa balkona njegove prestone dvorane, ali meni se moj grad daleko više dopada odavde.

Zamak je moj dom, ali ova litica je moje utočište. Ovo je jedino mesto gde možeš da dišeš od osuđivanja a stražari nisu raspoređeni na svakom ćošku, spremni da prijave Margo moje greške.

Sa ovog vidikovca osećala sam miris soli kako dopire s pučine. Mirise hrane i začina nošene vetrom sa tržnica. Kada je ovako mirno kao danas, čujem i buku sa dokova i žamor ulica, a kada imam vremena, ponesem sa sobom dnevnik da skiciram razne vidike.

Banerov pogled zaustavio se na tri drvena broda ukotvljena u zalivu, a njihova tamnozeleno jedra bila su u blagom nesaglasju sa sivozelenim jedrima kventiskih lađa.

„Da li si ih već video?“, upitala sam. „Turance?“

„Još ne, ali samo što sam se sastao sa tvojim ocem.“ Stisnuo je zube. „Obavestio me je da je Čuvar doputovao sa šumarima.“

„Čuvar.“ Razjapila sam usta, a utroba mi se prevrnula. „Onaj Čuvar. Ovde je? U Roslu?“

„Izgleda“, šturo je odvratio Baner.

Oh, majku mu. Ovo ništa ne valja. Zbog ovog je moj verenik izašao da jaše.

Možda nismo zaljubljeni jedno u drugo, možda nismo čak ni prijatelji, ali ima nekoliko stvari koje sam naučila o Baneru otkad smo vereni. On je nepokolebljivo odan mom ocu. Voli status koji potiče od njegovog čina i od veridbe s princezom. I prezire Čuvara.

„Žao mi je.“ Pružila sam ruku ka njemu, ali samo je odmahnuo i prošao prstima kroz kosu. „Ideš li na sastanak?“

„General sam legije tvog oca. Šta misliš?“

Da li mu je zaista toliko teško da naprosto kaže da?

Možda će prestati da se prema meni ophodi kao prema detetu kada se venčamo. Mada se ne nadam, uzevši u obzir razliku od petnaest godina među nama.

Baner je protrljao vilicu, glatku i besno stisnutu. „Moli se Karini da ću moći da ostanem staložen.“

Moliću se da boginja mira danas bude sa svima nama.

„Osvetiću se“, rekao je – više sebi u bradu nego meni – a hladni i pribrani čovek koji će mi biti suprug nestao je kao rukom odnet. Sav se tresao od besa. Šake su mu se trznule pored bokova, kao da ga svrbi da se lati noža. „Zaklinjem se.“

„Baneru“, upozorila sam ga. „Ako je Čuvar doplovio s Turancima, onda je došao na poziv mog oca. Sada nije trenutak. Ne možeš da ga napadneš dok...“

„Zar misliš da ne znam?“

Lecnula sam se kada mi se prodrao u lice. Nije to bilo prvi put da neki muškarac plane na mene. Neće biti ni poslednji. A naučila sam da je lakše da se predam nego da se branim. „Izvini.“

„Sasvim mi je jasno da nemam izbora nego da se sklonim u stranu i poželim dobrodošlicu ovim *gostima* našeg kraljevstva. Da moram da budem u prestonoj dvorani tvog oca i da se susretnem s pogani koja je razorila moju porodicu. Zaslužujem da dobijem na poslužavniku glavu tog kopileta, a ne mogu da uradim ništa. Ništa. Vrlo dobro znam kakav je jebeni trenutak, Odesa.“

Ćutala sam dok je on izgovarao moje ime kao psovku. „Zakasnićeš“, prodrao se.

„Tako je.“ Klimnula sam glavom obarajući pogled na njegove uglačane čizme.

Baner je duboko udahnuo, pa se pribrao. Onda je prineo prst pod moju bradu i digao mi lice tako da su nam se pogledi sreli. Bes u njegovim zenicama lagano je čilio. „Izvini, ozlojeđen sam.“

„Razumljivo je.“

„Hoćeš li da te vratim? Mogu da preskočim ostatak jahanja.“

„Ne.“ Nasmešila sam mu se nežno. „Idi ti. Prošetaću se.“

Da sam ja na Banerovom mestu, verovatno bi i meni trebalo da razbistrim glavu.

Zašto ga moj otac primorava da danas prisustvuje tom sastanku? Otac zna da je Čuvar ubio Banerovog brata. Da su se u Turi borili oko neke žene i da se ta borba okončala smrću. Kada je glas o ubistvu njegovog brata stigao do Kventisa, te vesti su nepopravljivo slomile Banerovu majku, toliko da je ta žena sledeće godine digla ruku na sebe.

Izgleda da moj otac može da bude nehajan prema svom voljenom vojskovođi koliko i prema svojoj najstarijoj kćeri.

„Vidimo se kasnije“, rekao je. „Nemoj da kasniš, princezo.“

Baner je prešao zglavkom kažiprsta niz moj obraz, pa se vratio svom konju i vinuo u sedlo te nestao a da se nije ni osvrnuo prema zatalasanim brdima i poljima oko Rosla.

Sačekala sam da se izgubi s vidika, a onda uzdahnula i pošla utabanom stazom koja će me odvesti do zadnjeg ulaza u zamak. Odatle ću moći da se provučem kroz jedna bočna vrata i popnem stepeništem do svojih odaja na četvrtom spratu.

Svojih sivih odaja.

Meine odaje su bledoplave, za devičansku nevestu koja će se ubrzo udati za princa, i ispuniti svoju ulogu u skladu sa Kalandrijskim trgovačkim sporazumom zahvaljujući kome je pet kraljevstava u miru.

Ona je Vrabac.

Ali Me je daleko od slatke i osetljive ptičice. Svakako da neće biti devica prve bračne noći. Baš je zanimljivo kako stražari nikada ne prijavljuju njene dolaske i odlaske, svakako ne dok se ona kreše s njihovim zapovednikom.

Osvrnula sam se na tren ka ivici litice i okeanskoj pučini iza nje.

Šta je tamo? Me će saznati. Nakon venčanja otploviće za Turu. „Srećno derište.“

Nijednom u životu nisam bila ljubomorna na Me. Ona je očeva omiljena kći. Kada je došlo vreme da odabere Vrapca, nije bilo nikakvo iznenađenje što je odabrao Me. Ona je takođe

zenica Marginog oka. Imala je majku, a ja sam imala avet. Svejedno, nikada joj nisam zavidela, ni jedan jedini put.

Sve do sada.

Jer ubrzo će otići i otkriti šta sve postoji izvan dveri Rosla i obala Kventisa.

Nedostajaće mi moja polusestra. Od prvog dana kada mi ju je Margo dala u ruke kada mi je bilo pet godina, Me je bila moja. Svađala se sa mnom oko svega. Nemilosrdno mi je dosađivala. Nije ni dobra ni zahvalna. Užasna je napast, ali je moja sestra.

Nedostajaće mi.

A jedva čekam da ode.

Možda ću imati malo slobode kada njena senka nestane. Možda i neću. Možda su jedini trenuci mira koje ću imati do kraja života upravo na ovoj litici.

Lahor mi je razbarušio neukrotivu kosu, gurajući mi jedan uvojak pravo u usta. Ispljunula sam ga, ali ne pre nego što se gorak ukus smeđe boje koju mi Margo stavlja svake nedelje proneo po mom jeziku. Divlje kovrdže nikada nisu htele da ostanu u pletenici, ma koliko ih moje sobarice vukle i cimale. Sarađuju jedino kada su mokre.

Okean me je mamio. Zastala sam i okrenula se.

Šta bi bilo kad bih skočila? Da li bi iko primetio?

Ne. Ne kada je reč o ovoj princezi. Smešak mi je zaigrao na usnama.

Potrčala sam ka litici. Moja neugledna siva haljina vijorila se za mnom dok sam trčala, sve brže i brže, dižući i spuštajući ruke, odbacujući se nogama. Nisam razmišljala. Nisam se kolebala. U jednom času noge su mi bile vezane za zemlju.

U sledećem, letela sam.

Voda je kapala sa skuta moje natopljene haljine, ostavljajući tačkasti trag dok sam se na vrhovima prstiju šunjala preko galerije istočnog krila zamka. Srce mi je lupalo, a nalet uzbuđenja od skoka s litice i dalje mi je kolao kroz vene.

Bilo mi je šesnaest godina kada sam prvi put skočila odatle. Nekoliko dečaka koji su radili kao sluge otpeslačilo je na to brdo jednog vrelog letnjeg popodneva i ja sam iz radoznalosti pošla za njima. Posmatrala sam ih izdaleka kako jedan po jedan skaču s litice.

Dok su oni svi otplivali nazad do obale i vratili se u zamak, skupila sam dovoljno hrabrosti da pridem litici. Satima sam procenjivala i odmeravala visinu pre nego što sam napokon skočila. Kada sam uronila u hladnu vodu, mahnito mlatarajući nogama kako bih se dokopala površine, zaklela sam se da to nikada više neću uraditi. Međutim, nedelju dana kasnije, nakon što me je glavni oružnik grdio kako sam nesposobna za streličarstvo, popela sam se na to brdo.

Prisvojila sam ga.

U trenucima kada mi je potrebno da se osećam hrabro, da se osećam slobodno i živo, ta litica je moje spasenje.

Danas nije ni prvi ni poslednji put da se mokra do gole kože ušunjavam u zamak. Ostala sam bez cipelica, otelo mi ih je more, a moji bosi tabani šljapkali su po belom mermernom podu dok sam se krišom provlačila preko prazne galerije.

Načuljila sam uši pokušavajući da čujem i najslabiji zvuk dok sam mic po mic prolazila pored tapiserija i slika. Šunjanje verovatno nije ni bilo potrebno. Niko ne dolazi u ovu dvoranu, naročito ne Margo.

Ne dopadaju joj se umetnička dela u ovoj galeriji. Previše su jeziva za njen ukus.

Svako delo prikazivalo je krsnika iz minulih pokolenja. Najveći mural izrađen je nakon njihove poslednje selidbe, pre bezmalo trideset godina, kada su ogromna čudovišta nalik na orlove nadletala Kalandru i ubijala naš narod.

Na slici je jedan zagasitocrveni muški krsnik ogromnim kljunom prepolovio čoveka nadvoje. Iz njegovog rastvorenog kljuna visila je utroba. Njegova kandža, oštija od svakog sečiva, probijala je srce ženi koja se našla zgnječena pod njegovom telesinom. Sa mužjakovih debelih šiljatih rogova slivala se krv i drob.

Margo ne greši. Ova galerija *jeste* nasilna. Možda ni ja više neću da nogom kročim u ovu galeriju kada jednom proživim selidbu.

Zapisano je da su stari bogovi Ama i Oda stvorili životinje Kalandre kao dar ljudskom rodu. Kao sadrugove u ovom predelu. Majka i Otac su bili ponosni na svoja prelepa stvorenja. Obasuli su ih slavom i hvalom.

Međutim, taj ponos razgnevio je božansku decu, pa su u naletu ljubomore novi bogovi – Šestoro – stvorili svoje životinje. Šestoro su načinili grabljivce po uzoru na životinje Kalandre, premda su njihove vrste bile daleko lepše. Daleko moćnije. Daleko smrtonosnije.

Izrodili su čudovišta da služe kao podsetnik i ljudima i životinjama da smo krhki i beznačajni. A nema strašnijeg čudovišta nego što je krsnik.

Prvi put kada sam videla ovo delo, ovaj jezivi mural, povratila sam u jednu saksiju u kojoj je bila zasađena paprat. Međutim, njihova sledeća selidba ubrzo će otpočeti, pa sam naterala sebe da se vraćam u ovu galeriju iznova i iznova, sve dok mi više nije bila muka od tih prizora.

Kada prvi put budem videla krsnike u letu, biću spremna za razaranje s kojim će se naš narod suočiti.

Bogovi su zaista nadmašili sami sebe svojim stvorenjima.

Ima čudovišta.

I ima krsnika.

Prema predviđanjima učenjaka, naredna selidba mogla bi da otpočne koliko već sledećeg proleća. Manje od godinu dana od sada. Uživam u zaštiti zidina ovog zamka, a mnogi nemaju nikakvu zaštitu.

Otržući pogled s murala, zamakla sam za jedan ugao i samo što nisam potčrčala ka stepeništu kada umalo naleteh na nekoga, ko je ustuknuo svega delić trenutka pre nego što smo se sudarili.

„Izvinja...” Izvinjenje mi je zamrlo na vrhu jezika dok sam gledala u vosterskog sveštenika. Moj uzdah zaprepašćenja odzvanjao je o zidove dok sam se odmicala od izaslanika mog oca.

Netremice je zurio u mene onako visok, za glavu i koščata ramena viši od mene. Bio je odeven u tamnocrvenu odeću, a tkanina je padala oko njegovog mršavog tela i kao da mu se slivala oko gležnjeva i stopala bosih baš kao moja. Nokti na šakama i stopalima bili su mu debeli i izbrazdani, presijavajući se tamnozeleno. Nije imao ni kosu ni obrve, a put mu je bila hladna i bledobela. Kukasti nos oštro mu se isticao nad tankim bezbojnim usnama.

Moja omiljena sobarica rekla je da se od sveštenikove kože ježi, ali meni su žmarci sevnuli niz kičmu od njegovih očiju. Bili su to potpuno ispunjeni beskrajni zdenci bez zenica, iste tamnozelene boje kao njegovi nokti.

Košmari se rađaju u tim očima.

Baš me briga šta se priča o bratstvu. Vosteri su užas daleko gori od ma kog čudovišta koje tumara po pet kraljevstava.

Moć je zračila iz njegovog tela tako da sam se uzdrimala. Vosterska magija pucketala je oko mene kao varnice. Uhvatile su me vrtoglavica i mučnina od toga. Bilo je to kao da sam skočila s moje litice, samo što nema dna. Nema kraja tome da mi se prevrće utroba, niti kraja jami podno mojih nogu.

Ljudi nisu predviđeni da budu tako bliski magiji.

Potisnula sam poriv da zavrištim kada me je njegova moć zagrevala po goljoj koži na rukama.

Voster je naherio glavu kao ptica, odmeravajući moju mokru odeću. Digao je jednu koščatu šaku, pružio tek jedan prst. Trznuo zapešćem i voda se iscedila iz moje kose.

Zakovitlala mi se oko lica, kapi su se stapale dižući se sve dok se na kraju kugla bistre vode nije vrtela nad mojom glavom. Rastegla se, istanjila u upleteni krug šupljeg središta. Šiljci su se istegli iz vode, kao da je povučena kao zasvođenoj tavanici.

To se vrtelo i vrtelo i vrtelo dok je sveštenik oblikovao vodu u krunu koja je vrebala nad mojom glavom.

Otac kaže da se vostersko bratstvo često služi tečnom magijom kako bi prenelo neku poruku. Da upravljaju vazduhom, vodom i krvlju kako bi stavili nešto do znanja.

Pa, šta god da ova vodena kruna znači, nemam namere da pitam sveštenika da to objasni. Pobegla sam ka stepenicama, trčeći do prvog sprata, preskačući po dva stepenika dok sam obema čvrsto stisnutim pesnicama zadizala suknje. Osvrnula sam se na odmorištu.

Sveštenikove tamne oči kao da su nešto čekale.

Žmarci su mi ponovo pretrčali po ramenima pre nego što sam šćepala ogradu stepeništa i naterala sebe da se penjem. Osećaj kao da mi pauci mile po koži prošao me je tek kada sam stigla do trećeg sprata.

Prešla sam dlanom po rukavima moje mokre tkanine, kao da mogu da otresem sa sebe osećaj peckanja.

Zašto mi sveštenik nije osušio haljinu, već kosu? *To* bi zapravo bilo od pomoći. Skoro da sam osećala kako mi se kovrdža.

Toliko o tome da je upletem dok je još vlažna.

Voster je još jedan razlog što mi se ne ide na taj sastanak s Turancima.

Sveštenici retko kada dolaze u zamak, ali pre šest dana, bez ikakvog upozorenja, stigao je očev izaslanik. Osećala sam mučninu nakon svakog susreta s njim.

Šta on uopšte traži ovde? Možda je bratstvu dopalo ušiju da je otac unajmio turanske šumare, ili je to možda zbog Čuvara.

Vosteri su osamljenici i uglavnom izbegavaju ljude. Makar sam tako mislila, uzimajući u obzir to da je jedini sveštenik kojeg sam ikada videla bio očev izaslanik, a on se prilikom poseta nije udaljavao od zamka.

Nisam ni znala koliko Vostera sačinjava bratstvo. Stotine? Hiljade? U dvorskoj biblioteci postoji samo jedna knjiga o Vosterima, a i ta je kratka. Vrlo, vrlo kratka.

Očev izaslanik dolazi na dvor kada su važna politička dešavanja, bitna venčanja i kraljevske sahrane. Verovatno da bi se uverio da se svi ponašamo kako treba i da poštujemo volšebne sporazume Kalandre.

Jednom sam pitala tutora šta to Vosteri zapravo rade osim što se služe tečnom magijom i izrađuju krvne zavete za kraljeve. Da li su sveštenici ljudska bića koja su nasledila magiju, ili nešto sasvim drugo. Odgovorio mi je da je to zamršeno – što je značilo da ni on ne zna.

Činilo se da je otac u dobrim odnosima sa svojim izaslaničkom, ali svakako ne deluje kao da su bliski prijatelji.

Pa, šta god da je razlog zbog koga je sveštenik danas ovde, više sam nego spremna da mu vidim leđa. Uz malo sreće, otići će čim Turanci napuste Roslo i vratiće se gde god da je Vosterima dom. Još jedna zagonetka u vezi s njima. Niko ne zna gde žive.

Pripala mi je mučnina i od puke pomisli na čitav grad Vostera, na ulice i zgrade koje trule optočene njihovom magijom.

Dlačice su mi se nakostrešile po vratu, kao da me neko posmatra. Naglo sam se okrenula, očekujući da ugledam sveštenika, ali bila sam sama na stepeništu.

„Očito sam paranoična“, promrmljala sam silazeći s poslednjeg stepenika i stupajući na četvrti sprat velike dvorane.

„Zašto ti je haljina mokra?“ Margino pitanje potpuno me je iznenadilo tako da sam se pljesnula dlanom po grudima. „I šta ti se desilo s kosom?“

Zaječala sam. Toliko o tome da se neprimećeno ušunjam. *Prokletstvo.*

„Izvini, Margo.“

Voster je kriv za ovo – spodoba jedna. Obično bih proverila da li je hodnik prazan pre nego što bih prešla tepih do moje sobe, ali bila sam previše rasejana zbog bockanja sveštenikove magije, pa nisam obratila pažnju.

„Odesa.“ Nema osobe na Kalandri koja može u moje ime uneti više razdraženosti od moje maćehe.

„Biću spremna na vreme, časna reč.“

Njene okeanskoplave oči sa kventiskom ćilibarskom razgratonom koronom bile su oštre kao bodeži dok mi je pokazivala ka mojim vratima. „Već kasniš.“

„Još ne.“

Moja maćeha je raširila nozdrve dok sam žurno pored nje ulazila u svoje odaje.

„Dobro. Malo mi nedostaje da zakasnim.“

„Požuri.“ Pošla je za mnom u moju garderobu. Dok sam prebacivala kosu – vrlo suhu, vrlo kovrdžavu i vrlo nesmeđu kosu – preko jednog ramena, njeni prsti bacili su se na otkopčavanje dugmadi moje haljine.

„Ne moraš da ostaješ“, rekla sam. „Mogu da mi pomognu Brajela ili Džoslin.“

Poslednje dugme povukla je tako snažno da se otkinulo i otkotrljalo po podu. „Vidiš li negde Brajelu ili Džoslin?“

„Ovaj, ne.“ Oda je su mi bile prazne, a spavaćica koju sam jutros zbacila sa sebe još je bila na podu pored paravana za presvlačenje.

Moje sobarice ili su danas prezadužene da opslužuju Me, ili su poslate da uhode Turance. Pretpostavljam ovo potonje.

„Zauzete su u južnom krilu“, objasnila je Margo.

Ah. Da li su Turanci tamo smešteni?

„Oni šumari uneli su pogan u naše dvore.“

Pogan? „Zar nisu doplovili na *Krisentu*? Gde su se isprljali?“

„Odesa.“ Opet ona razdraženost.

„Dabome. Pitanja kasnije.“

„Molim te.“ Margo me je gurnula napred, tako da sam potrčala iza paravana grabeci uz grudi gornji deo svoje haljine.

Kada je gurnula moju novu haljinu oko ivice paravana, čulo se kako pada odeća.

Činjenica da je Margo uspela da nađe nijansu sive neugledniju od prethodne zapravo je bila krajnje zapanjujuća. Prezrivo sam izvila usnu dok sam je navlačila.

„Moraćemo da ti obojimo kosu. Ponovo. A nemamo vreme-na.“ Njeno lupkanje stopalom bilo je kao da mi neko neprestano udara packe. „Plivanje. Obučena. Zašto si takva? Zašto ne možeš da imaš normalnu razbibrigu, kao što je streličarstvo ili jahanje?“

Volim da crtam i slikam, ali da li Margo ceni moja dela? Ne. Umesto toga naljuti se kad god mi se prsti umrljaju kredama ili pastelnim bojama.

Ona hoće da ja budem kao Me. Da volim mačevanje i dvo-boje. To su prihvatljive razbibrige za *njenu* kćer, *njenu* princezu, ali slikanje i plivanje, i jedno i drugo manje-više krotko, smatra se nezgodnim i dosadnim.

Da, plivala sam. Da, verovatno je trebalo da sačekam sutra. Makar Margo ne zna kako sam tačno ušla u vodu. Niko to ne zna.

Kad bi iko saznao da skačem s one litice, nagrabusila bih.

„Žurim“, uveravala sam je. „Izgubila sam pojam o vremenu.“

„Devojko, iskušavaš mi strpljenje.“

„Izvini, izvini, izvini.“ Ma koliko se puta ja izvinila, ništa to neće vredeti, ali ta me činjenica nije sprečavala da se trudim.

Ključala je od besa kada sam napokon izašla odevena u sivo. „Okreni se.“

Okrenula sam joj leđa kako bi mogla da mi zakopča haljinu.

Tkanina je pratila liniju mog grudnog koša i grudi. Izrez mi je otkrivao ključne kosti i grlo, a rukavi se širili sve do vrhova mojih prstiju. Donji deo haljine rascvetavao mi se oko bokova, šušteći i njišući se u skladu s mojim pokretima.

Da je ma koje druge boje, ovo bi bila prelepa haljina.

Ovako siva, gotovo da se stapala s kamenim podom. Možda je to i bio cilj.

„Kosa.“ Margo je pucnula prstima i pokazala ka toaletnom stočiću, stojeći iza mene dok sam sedala na klupu.

Oklevala sam da joj dam četku. U njenim rukama bilo je to oružje koje je često koristila. Vlasište bi me bolelo i satima nakon što bi završila s mučenjem. „Ne moraš da se baviš ovim. Mogu sama. Sigurna sam da si potrebija Me.“

„Ona je... zauzeta.“

Zauzeta. Što znači da je sa zapovednikom straže, na njihovom popodnevnom provodu.

Da li je u redu to što Me može da uklopi malo zabave pre ovog sastanka s Turancima, a ja dobijam grdnje zbog maleckog plivanja u okeanu?

Dvostruki aršini u ovom zamku naprosto guše.

Margo mi istrgnu češalj iz ruke i provuče mi ga kroz kovrdže, povlačeći tako jako da sam morala da se uhvatim za klupu kako ne bih pala na sto. Kada je raščesljala veći deo umršene kose, pucnula je prstima slobodne ruke.

„Prašak.“

Pružila sam se po opalnu teglu na toaletnom stočiću, pa skinula poklopac s nje, grcajući od jetkog mirisa koji će se razići za nekoliko minuta, ali bogovi – prvi udisaj odere mi grlo.

Natresla mi je prašak u koren kose sve dok moja prirodna boja nije bila prigušena. Sve dok zagasitocrveni, riđi, bakarni i pramenovi boje smole nisu nestali. Nije promašila nijednu kovrdžu, pa kada sam se pogledala u ogledalo, pogled iz stakla uzvratili su mi dobro poznati prelivu smeđe.

Zapravo, nemam ništa protiv smeđe kose. Margo kaže da pristaje boji mog lica. Da se ističu pegice po mom nosu i zlatne pruge u mojim očima.

Uglavnom mislim da je riđa previše podseća na moju majku. Ja sam previše kao moja majka.

„Nikad u životu nisam upoznala nekoga toliko nadarenog da upada u nevolje.“ Margo je bacila češalj u stranu i počela da upliće pramenove u pletenicu. „Mogle su da te pojedu ajkule.“

„Nema ajkula ovako blizu obale.“

„Je li? A pretpostavljam da nema ni moždinastih jegulja. Zar si zaboravila iz kog su razloga Turanci uopšte i došli?“

„Ne“, promumlala sam.

Turanci su ovde da bi ubili čudovišta koja su prošle godine pravila kaos po trgovačkim putevima mog oca. Ono što je otpočelo kao povremeni napadi raznih zveri eskaliralo je, i od ovog leta tek svaki treći brod stiže na odredište. Moždinaste jegulje nisu ostavljale preživjele ni u jednom napadu.

Pre prethodne godine, pre nego što su počele da napadaju naše brodove, živele su samo u najdubljim vodama Marik-smorskog okeana, daleko od ruta kojima plove naši kventiski brodovi. Zašto su promenile stanište? Da li se čudovišta bliže kopnu zarad hrane? Je li ih neki novi grabljivac poterao prema obalama Rosla?

Da li su bogovi stvorili čudovišta strašnija i od krsnika?

Ne samo da su naši tovari izgubljeni već moždinaste jegulje dave i proždiru naše najbolje pomorce. Postaje nemoguće – a i skupo – ubeđivati ljude da zaplove preko Krisentskog prelaza.

Trgovačke putanje moraju da se obezbede. Žito koje žanjemo i prodajemo Lejnu, Dženezisu, Ozartu i Turi mora da

se dostavi pre nego što neki drugi kralj propuštene isporuke shvati kao uvredu. Kao kršenje sporazuma. Kao objavu rata.

Niko ne može da priušti ratovanje, naročito ne kada se selidba krsnika toliko bliži.

Moramo da povećamo zalihe. Da imamo spremno oružje, hranu i potrepštine kada čudovišta dođu. Samo bogovi znaju kakvo će razaranje da izazovu. Naši brodovi natovareni pšenicom, kukuruzom i ječmom ne mogu da nestaju, naročito kada su ti usevi već prodati u zamenu za oružje i drvenu građu.

Kventiski vojnici su pokušali da ubiju moždinaste jegulje, ali ta čudovišta su opaka i lukava kao pravi ratnici. Kreću se munjevitom brzinom i kruta kost koja im štrči iz glave može da probije brodski trup. Naši vojnici su uspjeli neka od tih čudovišta da ubiju, ali ne u dovoljnom broju. Te grozote su nastavile da nam potapaju lađe.

Zato je otac unajmio Turance da počiste moždinaste jegulje iz Krisentskog prelaza. Kako? Pojma nemam.

„Misliš li da će moći da ih pobiju?“, zapitala sam Margo.

„Pa, ako je šest mrtvih zveri koje od jutros vise na pristaništu neki pokazatelj, rekla bih da hoće.“

„Šta? Već su ubili moždinaste jegulje?“ Ispravila sam se sedeći. „Kada?“

„Doneli su ih sa sobom kada su sinoć stigli.“

Da sam znala, preskočila bih odlazak na liticu i pošla pravo na pristanište. Nikada nisam videla vajne moždinaste jegulje, osim u knjigama. „Kolike su? Jesu li plave?“

Margo je frknula. „Uzbuđenija si zbog šest mrtvih čudovišta nego zbog sopstvenog venčanja s Banerom.“

Ne greši. Propustila sam više pripremnih sastanaka nego što sam na njima bila.

Osvrnula sam se. „Šta misliš, kako su ih ubili?“

„Odesa“, prasnula je ona okrećući mi glavu ka ogledalu. „Sedi. Mirno.“

Koga briga za moju kosu? Nisam ja danas u izlogu. Niko ne mari za mene. Međutim, držala sam jezik za zubima i pustila Margo da mi upliće pletenice.

Pre nego što mi je majka umrla, Margo je bila njena služavka, a pošto sam kosu povukla na majku, Margo je bila vrlo umešna u kroćenju kovrdža.

„Danas sam videla Banera.“ Sačekala sam da njene plave oči u ogledalu pogledaju moje zlatne. „Rekao mi je da je Čuvar stigao s Turancima.“

„Jeste.“ Bora se pojavila među njenim veđama kako se namrštila.

Čuvar.

Čovek kojeg bije glas da je opakiji i smrtonosniji od ma kog stvora što su ga bogovi načinili.

Vesti o Čuvaru prispele su do Kventisa pre tri godine, a otad se bezbroj priča isprelo o njegovom poreklu.

Neki misle da je izgmizao iz nekog groba u Turi. Da je više avet nego smrtno biće. Neki kažu da je on otelotvoreni Ajzak. Da je bogu smrti dosadilo da sedi na svom prestolu, pa se pre-rušio u čoveka da bi se zabavljao tako što će mučiti čovečanstvo. Drugi su pak sigurni da su mu moći podarili stari bogovi lično.

On je više mit nego ljudsko biće, a priče o njemu pronele su se kontinentom kao vatrena stihija.

„Šta znači to što je on ovde?“, pitala sam Margo.

„Znači da ne bi trebalo da tumaraš bez svoje straže. Znači da ne bi trebalo da zakasnimo.“ Munjevito je radila upredajući svaki pramen u debelu pletenicu, ali danas kao da se čak i moja kosa bunila protiv ove lakrdije. Kada se treći pramen oslobodio oko mojih slepoočnica, digla je ruke.

„Nemam vremena za ovo. Završi sama i odlazi u prestonu dvoranu.“ Odsečno je pošla ka vratima, tako da su skuti njene haljine boje kobalta lepršali.

Prolazeći pored prozora, sunčeva svetlost zablistala je prelamajući se po draguljima u njenoj kruni. Svilenkasta zlatna

kosa padala joj je glatko preko ramena i leđa. Pre je lebdela nego hodala, gordo dignute glave. Možda nije kraljevske krvi, ali Margo Kros je kraljica od glave do pete.

Biće i njena kći.

Kada je moja maćeha izašla, okrenula sam se ka ogledalu i pogurila.

U ovakvim trenucima priželjkujem da sam mlađa. Da sam dete kao Artalajus. Moj polubrat provodi dane u jasicama, blaženo nesvestan svojih dužnosti. *Dobro je*. Kao naslednik prestola mog oca, Arti će jednog dana položiti krvnu zakletvu na odanost ocu, baš kao većina kraljevskih naslednika u pet kraljevstava Kalandre, pa će ubrzo imati više dužnosti nego što može da podnese.

Jadno dete.

Uprkos razlici od dvadeset godina među nama, nadala sam se da će mi se obratiti ako mu ikada zatreba predah od očevih i Marginih zahteva. Do tada ćemo Me i ja nositi to breme.

Kosa mi je bila u haosu iako je Margo pokušala da je uplete, ali nekako sam je savladala, ostavljajući nekoliko zalutalih pramenova da mi uokvire lice. Vezavši kraj satenskom trakom, ščepala sam krunu ostavljenu na toaletnom stočiću i namestila je na glavu.

Bila je teška, metal hladan i nemilosrdan. U žeženo zlato bilo je utisnuto na stotine sjaktavih dragulja boje jantara.

Kruna je bila jedino na meni što nije sivo.

Bogovi, kako mrzim sivu boju.

Ispravila sam kičmu i zauzela držanje koje su mi moji tutori utvuljivali u glavu od treće godine. Zagledala sam se u ogledala i videla da mi pogled uzvraća princeza.

Princeza koja kasni.

Ušunjala sam se kroz bočni ulaz prestone dvorane, zadržavajući dah dok sam se tiho kretala kako bih se pridružila Margo i Me na levoj strani kraljevskog postolja.

„Dobro došla.“ Očev glas je bio jednako hladan kao ogromna dvorana puna odjeka. On više voli da vlada ledena atmosfera, verovatno zato što to tako često pristaje njegovom raspoloženju.

Svetlost se prosipala kroz vitraže, bacajući različite prelive plave, zelene i žute po mermernom podu. Svi su se okupili u središtu prostorije, a očev zlatni presto bio je prazan na uzvišenju. Stražara je bilo više nego obično. Po četvorica umesto dvojice raspoređenih pored svakih vrata.

Očev pogled nije ni mrdnuo sa ljudi koji su stajali pred njim, ali nema sumnje da je znao kako sam se ušunjala nakon što sam zakasnila. Zbog toga će me grditi kasnije.

Margo i Me su bile izdvojene iz skupine muškaraca, pa su stajale po strani, nekoliko koraka iza njih, krunisane i uglađene. Kći je bila jednako prelepa kao majka. Premda mi je sestra bila slika i prilika našeg oca kada je reč o njihovoj tvrdoglavosti i gvozdenoj volji, Me je bila bezmalo preslikana Margo kada je reč o izgledu, počevši od klasične linije njihovih noseva pa do uzanih i šiljatih brada.

Da li ja ličim na moju majku? Volela bih da imam neki podsetnik na njen lik. Umrkla je kada sam bila mala i otac je naredio da se njeni portreti uklone iz dvorana. Znam da sam kosu povukla na nju jedino zato što ju je Margo često psovala, ali inače nisam imala predstave da li smo imale isti nos, bradu ili usta.

Kako sam stala pored Margo, ona me je ošinula pogledom punim neodobravanja, pa je ponovo pogledala muškarce.

Pet Turanaca stajalo je rame uz rame, tako da su njihova široka pleća obrazovala živi zid. Svaki od njih bio je pravi stub izvajanih mišića i sirove snage. Bogovi, ogromni su.

Baner je viši od šest stopa, ali u poređenju s ovim ljudima on je vitak i vižljast. Čak i moj otac, jedan od najkrupnijih ljudi koje znam, nije mogao da se po stasu i mišićima poredi s Turancima.

Turanci nisu bili odeveni u lepu odeždu, premda od jedne ratničke družine nisam ni očekivala krojene kapute ili uglaçane čizme. Kožne pantalone su im pratile obrise mišićavih butina. Preko pamučnih tunika boje belokosti zategnutih preko nabreklih mišića imali su smeđe prsluke od debele kože. Svako je nosio kožne narukvice. Dvojica su imala zamršene tamne tetovaže preko podlaktica.

Svaki Turanac bio je naoružan noževima ili mačevima koje su nosili na leđima. Jedan je imao tri bodeža za pojasom. Izgledali su spremno za rat, a ne za večeru s kraljevskom porodicom.

Bilo je iznenađujuće što ih je otac i pustio u prestonu dvoranu kad su tako naoružani do zuba. Goste obično razoružavaju pre prijema kod kralja. Da li su Turanci odbili? Ili ih stražari nisu ni pitali da predaju oružje?

„Pre nego što počnemo s predstavljanjem“, odjeknuo je po dvorani duboki glas mog oca, „voleo bih da vam zahvalim na službi. Ljudi mi kažu da ste sinoć na svom brodu doneli šest

moždinastih jegulja. Nisam očekivao da ćete delati tako brzo. Na tome sam vam zahvalan.“

Čovek s bodežima prekrstio je ruke. Imao je čupavu bradu boje bronzе, upletenu pod vilicom. „Samo smo uradili ono za šta si nas unajmio.“

Bilo je nečega u njegovom glasu. Primesa gledanja s visine od koje je moj otac stisnuo zube dižući ruku i puckajući prstima.

Ista ona bočna vrata kroz koja sam se ja ušunjala pre nekoliko trenutaka rastvorila su se i dva stražara ušla su noseći kovčeg tako veliki da bih mogla da se sklupčam u njega i dremnem. Spustili su ga nasred prestone dvorane, pa su skinuli rezu s poklopca i otvorili ga otkrivajući na stotine kalandrijskih novčića.

Nikada u životu nisam videla toliko blaga. Bilo je to dovoljno zlata i srebra da prehrani ceo Roslo i to mesecima.

Jedan turanski ratnik, glatke smeđe kože i duboko upalnih tamnih očiju, prišao je kovčegu pa čučnuo da pregleda njegovu sadržinu. Crna kosa bila mu je upletena u duge tanke vrpce, skupljene i uvezane u dnu potiljka. Uzeo je jedan novčić i bacio ga u vazduh tako da se prevrće. Novčić je zvečnuo kada je pao na ostale.

Da li je to Čuvar?

„Da prebrojim, visočanstvo?“, upitao je ustajući i vraćajući se do ostalih.

Čekaj. Šta? Koga on to oslovljava sa visočanstvo?

Ratnik u središtu reda samo je odmahnuo glavom.

Samo što on nije ratnik, zar ne? Zar je to prestolonaslednik?

Nikada u životu nisam videla turanskog princa, ali on mora da je Zavijer Vulf.

Naslednik turanskog trona.

Mein budući suprug.

Dobro, *to* jeste iznenađenje. Ako je i Margo zgranuta, ne dopušta da se to vidi, a ni Me. Očito da sam nešto propustila kad sam zakasnila.

Princ Zavijer je u Roslu. Čuvar je u Roslu.

Šta se to dešava? Ovo je trebalo da bude na brzinu održan sastanak i prilika da otac isplati turanske šumare koje je unajmio, a sada je ovo kraljevsko predstavljanje? Da li su za ovo znali svi živi osim mene? To objašnjava zašto je došao vosterski sveštenik.

Sreća pa je Margo uporno zahtevala da se Me onoliko ulepšava ranije, ako će se već sada prvi put videti sa svojim verenikom.

„Nema potrebe da se novac prebrojava.“ Otac je govorio hladno i nehajno, ali sevanje njegovih tamnosmeđih očiju nije bilo u skladu s njegovim izgledom. „Tu je svaki novčić za koji smo se dogovorili.“

Ratnik koji je maločas progovorio, bradonja s bodežima, odmerio je mog oca od glave do pete. „A šta ako cena koju smo dogovorili više nije dovoljna?“

Priča se da princ Zavijer ne govori. Ako je verovati glasinama, onda ovaj ratnik možda govori u njegovo ime, kao neki savetnik. Ili vojskovođa.

Očev pogled još se više usijao, ćilibarske razgranate zvezde u njegovim očima gorele su kao dva plamena. „A šta bi tačno bila vaša nova cena?“

Pre nego što je ratnik stigao da odgovori, glavna vrata otvorila su se privlačeći svima pažnju.

U prestonu dvoranu je ušao vosterski sveštenik s kojim sam se ranije sudarila. Bosa stopala su mu provirivala ispod odore tako da su se jasno videli oni grozni zeleni nokti. Međutim, ovoga puta nije bio sam. Dva koraka iza njega sledio je jedan drugi pripadnik njegovog bratstva, u istoj tamnocrvenoj odeždi.

Ovaj sveštenik nije hodao, već je malčice lebdeo iznad tla, kao da ga nosi nevidljivi vetar. Kao da ga gravitacija ne vuče kao što vuče sve ostale. Nokti na njegovim rukama i nogama bili su tako dugački da su se savijali i uvijali kao trake. Smesta sam osetila ubod njihove magije. Moć je sevnula preko mojih ramena i niz kičmu. Jedva sam se suzdržala da se ne promeškoljim.

Jedan vosterski sveštenik budi mi nelagodu, ali dvojica? To je bilo bezmalo nepodnošljivo. Borila sam se s porivom da protrljam ruke i pobegnem ka vratima koliko me noge nose.

Ako Margo ili Me osećaju nelagodu, ni jedna ni druga to nisu pokazivale.

Ko je taj drugi sveštenik? Da li je došao s Turancima, ili je možda dopratio Čuvara?

Vosteri ne mogu da uzdrmaju zemlju ili da bacaju ognjene kugle, ali mogu da savijaju i uvrću vazduh i vodu kako im se prohte. Njihova krvna magija koristi se za obrazovanje nera-skidivih veza. Međutim, nikada nisam videla nijednog da lebdi. Osećala sam da je moć tog sveštenika jača, oštija nego što je očevog izaslanika.

Obojica Vostera izgledali su isto, bez ijedne dlake i s pro-zirnom kožom, ali drugi sveštenik je delovao starije. Njegov pogled, one zeleno-crne oči, dolutao je do mene, zadržavajući se samo na tren, pre nego što osvrnuo i pogledao ka vratima.

Napetost je obuzela čitavu prostoriju i kako je moj pogled pošao za njegovim, srce mi je sišlo u pete.

Čovek koji je potom ušao nije izgledao kao otelotvoreni bog. Nije izgledao kao avet. Bio je visok i plećat, kao i ostali Turanci. Mišićav toliko da to budi rasejanost. Tamnosmeđa kosa golicala mu je ramena, a kao isklesana vilica mu je bila prekrivena kratkom bradom iste boje.

Na prvi pogled bio je to samo čovek. Upečatljiv. Zastrašujuć. Svejedno, samo čovek.

Ali u njegovim očima se nisu videle uobičajene turanske zelene razgranate zvezde. Bile su kao rastopljeno srebro. Tečni metal. Bezbojne, kao moja haljina.

Čuvar.

Bat njegovih čizama pratio je lupanje mog srca dok je išao za Vosterima. Za razliku od Turanaca, nije nosio nikakvo oružje, ni mač ni noževe. Možda je otac zahtevao da on na

ovaj sastanak dođe nenaoružan, ali imala sam osećaj da bi nas mogao pobiti golim rukama.

Baš kao što je ubio Banerovog brata. Stezao ga je oko grla sve dok mu nije smrvio dušnik.

Pogled mi je poleteo ka mom vereniku. Baner je gledao kao da bi ga najradije ubio. Njegova mržnja prema Čuvaru bila je jaka kao miris moje boje za kosu. Međutim, boginja Karina mora da je čula moje molitve za mir, jer je obuzdao svoju narav, stojeći kao kamen uz mog oca, kao verni vojskovođa što je i bio.

Nisam bila zaljubljena u Banera. Nisam bila naročito uzbuđena što ću postati supruga čoveka kojeg moj otac drži u šaci. Međutim, nisam htela ni da bude obešen zbog veleizdaje.

Vosterski sveštenici zaustavili su se, zajedno, i ostali odvojeno od svih ostalih. Bili su skupina za sebe u ovom čudnom poduhvatu, baš kao Margo, Me i ja.

Čuvar im se nije pridružio, već se turanski red razdvojio kako je prišao, praveći mu mesto pored princa Zavijera.

U prostoriji je zavladao muk. Napetost je bila tolika da nisam mogla da dišem. Glava me je bolela od magije.

Jedan sastanak. Treba da preživimo samo jedan besmisleni sastanak. Onda Baner može da se izvini i ode pre nego što mu prsne ona vena što mu je nabrekla posred čela, a ja mogu da se iskradem nazad u svoje odaje, gde ću ostati dok Turanci i Vosteri ne odu iz Rosla.

Nagnula sam se napred, usudevši se da ponovo na tren pogledam svoju sestru.

Na njenim lepim usnama poigravao je osmeh. Spolja je to delovalo čedno i slatko. Znala sam da nije tako. Bilo je lukavosti u njenim plavim očima, kao da je upućena u neku tajnu koju se niko nije udostojio da podeli sa mnom.

Me obožava tajne. Kada se tome pridoda obilna merica sukoba i prstohvat krvoločnosti – bude srećna.

Da li je to do njene prirode? Ili do odgoja?

Kada sam bila dete, Margo mi je za rođendane poklanjala lutke. Kad je Me napunila pet godina, otac joj je poklonio istovetna pozlaćena sečiva.

Lepo će se uklopiti s tim turanskim ratnicima, zar ne? S ovim princem? Me je nasledila očev snažni stas i Marginu visinu. Osamnaest godina obučavanja izoštrilo ju je u oružje. Turanci neće slomiti Me.

Možda otac računa s tim da će biti obratno.

„Gde smo stali?“, zapitao je. „Imali ste neke primedbe u vezi s cenom? Kako to možemo da rešimo?“

Ovaj...

Da li se on to ulizuje Turancima? Zato što to zvuči kao ulizivanje. A moj otac se ne ulizuje nikome živom.

Pustio je da opaska onog šumara o prebrojavanju novca prođe a da mu ništa ne odbrusi, a sada pita kako da *reše primedbe*?

Me je od njega naučila lukavost, tako da se pitam šta se zapravo dešava. Ovde je posredi nešto više od toga da kralj unajmljuje plaćenike.

„Predstavljanje. Pre nego što nastavimo“, progovorio je lebdeći Voster svilenkastim glasom.

Nikada u životu nisam čula da neki sveštenik govori. Očekivala sam škripu, glas oštar kao što je njihova moć. Međutim, bilo je to kao muzika, tiho i opčinjavajuće. Zvuk sirene koja te uspavljuje pre nego što te celog proguta.

Na njegovu zapovest, pogledi muškaraca pošli su ka nama. Pet pari turanskih očiju sa zelenim razgranatim zvezdama u zenicama prešlo je pogledima preko Margo i Me, dok se Ču-varev srebrnasti pogled zakucao pravo u mene umesto u njih. Bilo je to jednako nelagodno kao vosterska magija.

Otac je klimnuo glavom gledajući Margo.

Ona je spustila ruku na Meina krsta i zajedno su pošle prema Turancima, ostavljajući me da ih pratim zaostajući korak za njima.

Turanac u središtu skupine nosio je tanku krunu na čelu. U taj obruč nije bilo umetnuto drago kamenje, već se sastojao od upletenih metalnih struna, utkanih tako da obrazuju srebrnu liniju.

Smeđa kosa mu bila je kraća nego kod ostalih, mekani talasi sklonjeni s lica, a krajevi su mu se blago uvijali pri dnu vrata. Pramenovi su mu nestajali iza ušiju. Jedan mali ožiljak prosecao mu je obrvu. Oči su mu bile boje mahovine po olujnom danu. Tu boju bezmalo da je proždirala zelena razgranata zvezda u njegovim dužicama.

Princ Zavijer je bio zgodan. Zapravo, zapanjujuće stameno muževan. I bilo mu je dosadno. Nije pokazivao ni tračak zanimanja za upoznavanje svoje buduće žene.

Očekivala sam da će svakog časa zevnuti.

Međutim, Čuvar je delovao kao da mu je sve smešno, kao da je sve ovo samo neka šala. U uglovima očiju pojavile su mu se tanane borice kada se podrugljivo osmehnuo.

Šta je to smešno? Šta mi promiče?

„Prinče Zavijere, predstavljam ti svoju kćerku Me“, obratio mu se moj otac. „U skladu sa Štitom Vrabaca, ona će ti postati nevesta prilikom jesenje ravnodnevice, za tri meseca.“

Zavijer je dugo odmeravao Me, pa na tren pogledao Čuvara.

Među njima kao da se odvijao neizrečeni razgovor. Da li je to jedna od Čuvarevih moći? Može li da čita misli?

Pa, ako može da pročita moje...

Odlazi. Molim te i hvala ti.

Čuvar je klimnuo glavom princu, pa onda progovorio grlenim glasom od kog su me prošli žmarci. „Ne ona.“

Margo je trepnula. „Izvinite?“

„Ona.“ Čuvarev pogled poleteo je ka meni, a svi u sobi povelj su se za njim.

Ka meni.

„Princ Zavijer će se oženiti *njome*“, izjavio je. „Noćas. To venčanje biće nevestinska nagrada za ubijanje tvojih moždinih jegulja.“

Muk u prestonoj dvorani bio je gust kao klobuci dima i isisavao mi je vazduh iz pluća. Pod je počeo da se vrti i naginje podla mnom i počela sam da gubim ravnotežu.

Margo me je uhvatila za podlakticu i na tren sam joj bila zahvalna na dodiru koji me je smirio, ali onda su joj nokti probili tkaninu moje haljine tako snažno da mi je skoro probila i kožu.

Međutim, iako mi je bol seovao od zapešća pa sve do lakta, nisam mogla ni da mrđnem. Ni da mrđnem.

Ona.

Ja? Princ Zavijer hoće da se venča sa mnom?

Ne. Ni u kom slučaju. Ovo se ne dešava. Pričinjava mi se. Okeanska voda me je udarila u glavu. Ili to ili Ferijus izvodi neku svoju prevaru. Ovo zaista izgleda kao nešto u čemu bi bog nestašluka uživao. Možda je to zbog Vostera. Onaj sveštenik koji još nije dodirnuo pod ubacio mi je ovaj košmar u glavu.

Ovo nije stvarno. Ne može da bude stvarno.

Verena sam sa Banerom. Me će se udati za turanskog princa. Me. Ne ja. Me.

Margo me je stisnula još jače, tako da su mi se vrhovi njenih prstiju utisli u meso. Sva sreća pa mi modrice ne izbijaju tako lako, inače bih do sutra ujutru imala pet okruglih otisaka.

Ali nisam pokušala da se otrgnem od nje. Bila sam odveć zauzeta slušanjem Čuvarevih reči koje su mi vrištale u glavi.

Ona.

Ona. Ona. Ona.

Ja.

Muk je rastao sve više i više i više. Napetost se udvostručila. Utrostručila. Bilo je neumitno da dođe do praska i kada je tišina napokon naprsla, prostorija je ponovo buknula.

„Mora da je došlo do neke greške“, prozborila je Margo kroz stisnute zube. Svaki samoglasnik bio je naglašen tako što je zabijala nokte sve dublje u moju ruku.

„Ne“, očev glas je bio toliko gromoglasan da je tutnjao odbijajući se o zidove.

Režanje, sirovo i besno, otelo se Me iz grla.

Onda se začula Banerova izjava očiglednog stanja. „Ona je *moja* verenica.“

I smeh. Promukao. Grlen. Suv i zajedljiv.

Trepnula sam terajući oči da mi se usredsrede na taj smeh.

Čuvar. On se smejaao. Njegove srebrnaste oči belasale su se kao munja, a usta su mu se rastegla od podrugljivog keza.

Magarčina.

Margo se oteo uzdah.

Otac je stisnuo zube.

Prokletstvo. Izgleda da sam to rekla naglas. Pa, jeste magarčina zato što se smeje.

Otvorila sam usta, ne da se izvinim već da ponovim, ovoga puta razgovetnije, ali moj otac je zamahnuo rukom vraćajući onaj težak muk.

Svi muškarci u prestonoj dvorani kao da su se malčice ispravili. Jedan ratnik digao je ruku, tek neznatno, kao da se sprema da se lati mača na svojim leđima.

„Prinče Zavijere“, rekao je moj otac. „Me je moja kćerka za koju je rešeno da će biti tvoja nevesta. Ako ti je želja da